

- 5) de Raad te verwijzen in de kosten van rekwirant;
- 6) de Raad te veroordelen schadevergoeding te betalen.

Beroep ingesteld op 26 september 2006 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-401/06)

(2006/C 294/55)

Procestaal: Duits

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirant betoogt dat de Raad en de Commissie verplicht zijn, de ingevolge het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) beschermde rechten, te eerbiedigen, en dat zij niet van die verplichting kunnen afwijken tenzij als gevolg van die afwijking op zijn minst gelijkwaardige bescherming wordt geboden.

Hij betoogt voorts dat de bescherming die wordt geboden door het optreden van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties (VN) niet gelijkwaardig is aan de door het EVRM geboden bescherming.

Volgens rekwirant heeft het Gerecht van eerste aanleg blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting:

- i) door niet rechtstreeks te beoordelen of de VN-Veiligheidsraad *gelijkwaardige bescherming* biedt als die van het EVRM, in het bijzonder met betrekking tot de artikelen 6, 8 en 13 EVRM en artikel 1 van het Eerste Protocol daarbij;
- ii) door het optreden van de VN-Veiligheidsraad enkel indirect te toetsen op basis van het beginsel van *ius cogens* en niet op basis van en onder verwijzing naar de bescherming die bij de artikelen 6, 8 en 13 EVRM en artikel 1 van het Eerste Protocol daarbij wordt geboden.

Voorts voert rekwirant aan dat het Gerecht van eerste aanleg blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door vast te stellen dat de beperking aan het gebruik van eigendom geen relevante beperking van het wezen van het eigendomsrecht is.

(¹) Verordening (EG) nr. 881/2002 van de Raad van 27 mei 2002 tot vaststelling van bepaalde specifieke beperkende maatregelen tegen sommige personen en entiteiten die banden hebben met Usama bin Laden, het Al-Qa'ida-netwerk en de Taliban, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 467/2001 van de Raad tot instelling van een verbod op de uitvoer van bepaalde goederen en diensten naar Afghanistan, tot versterking van het verbod op vluchten en verlenging van de bevrozing van tegoeden en andere financiële middelen ten aanzien van de Taliban van Afghanistan (PB L 139, blz. 9).

(²) Verordening (EG) nr. 2049/2003 van de Commissie van 20 november 2003 tot vijftiendste wijziging van Verordening (EG) nr. 881/2002 van de Raad tot vaststelling van bepaalde specifieke beperkende maatregelen tegen sommige personen en entiteiten die banden hebben met Usama bin Laden, het Al-Qa'ida-netwerk en de Taliban, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 467/2001 van de Raad (PB L 303, blz. 20).

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordiger: D. Triantafyllou, gemachtigde)

Verwerende partij: Bondsrepubliek Duitsland

Conclusies

- vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 9, lid 2, sub e, van de Zesde btw-richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 (¹), nu de plaats van de dienstverrichting van een testamentuitvoerder niet wordt bepaald overeenkomstig artikel 9, lid 2, sub e, van de Zesde btw-richtlijn wanneer de dienst wordt verleend aan buiten de Gemeenschap gevestigde ontvangers of aan binnen de Gemeenschap maar buiten het land van de dienstverrichter gevestigde belastingplichtigen;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens artikel 9, lid 2, sub e, derde streepje, van de Zesde btw-richtlijn is de plaats van bepaalde diensten, die worden verleend aan ontvangers die buiten de Gemeenschap zijn gevestigd of aan belastingplichtigen die weliswaar in de Gemeenschap doch buiten het land van de dienstverrichter zijn gevestigd, de plaats waar de ontvanger de zetel van zijn bedrijfsuitoefening of een vaste inrichting heeft gevestigd, of bij gebreke van een dergelijke zetel of vaste inrichting, zijn woonplaats of zijn gebruikelijke verblijfplaats. Het betreft diensten verricht door raadgevende personen, ingenieurs, adviesbureaus, advocaten, accountants en andere soortgelijke diensten. Deze bepaling van de richtlijn is een collisiereguleer die bepaalt waar de dienstverrichting wordt belast en die de bevoegdheid van de lidstaten afbakt.

Volgens de Duitse rechtsvoorschriften en de daarop gebaseerde administratieve praktijk van de belastingdienst is de plaats van de dienst van een testamentuitvoerder de plaats vanwaar de ondernemer zijn dienst verricht. De plaats wordt voor deze dienstverrichtingen dus niet bepaald overeenkomstig artikel 9, lid 2, sub e, van de richtlijn wanneer de dienst wordt verleend aan ontvangers die buiten de Gemeenschap zijn gevestigd of aan belastingplichtigen die weliswaar in de Gemeenschap doch buiten het land van de dienstverrichter zijn gevestigd.

Deze wettelijke regeling en administratieve praktijk stroken niet met artikel 9 van de Zesde btw-richtlijn. Diensten die in de hoedanigheid van testamentuitvoerder worden verleend aan ontvangers die buiten de Gemeenschap zijn gevestigd of aan belastingplichtigen die weliswaar in de Gemeenschap doch buiten het land van de dienstverrichter zijn gevestigd, zijn diensten waarvan de plaats moet worden bepaald overeenkomstig artikel 9, lid 2, sub e, van de Zesde btw-richtlijn.

Anders dan de Duitse regering meent de Commissie dat de activiteiten van een testamentuitvoerder behoren tot de activiteiten die een advocaat in hoofdzaak en gewoonlijk uitoefent. Bij de beoordeling moet niet worden uitgegaan van de benaming van het beroep, maar van de activiteit zelf: beslissend is de aard van de verrichting.

Het begrip „andere soortgelijke diensten” ziet niet op een element dat de in artikel 9, lid 2, sub e, derde streepje, van de Zesde btw-richtlijn genoemde activiteiten gemeen hebben. Het volstaat dat de te beoordelen dienst vergelijkbaar is met een van de in die bepaling uitdrukkelijk genoemde activiteiten. Dat is het geval wanneer beide activiteiten hetzelfde doel hebben. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie behoren de vertegenwoordiging en de behartiging van de belangen van zijn cliënten tot de hoofdzakelijke en gewoontelijke activiteiten van een advocaat. Voor zover het Hof het heeft over „een persoon te vertegenwoordigen en diens belangen te behartigen” is bij de activiteit van een testamentuitvoerder aan die voorwaarde voldaan: hij vertegenwoordigt een erflater en behartigt diens belangen. Zijn activiteiten stemmen overeen met die van een onafhankelijke vertegenwoordiger en raadgever. Uit de omstandigheid dat de uitvoering van testamente niet aan advocaten is voorbehouden, kan niet worden geconcludeerd dat met de twee activiteiten niet hetzelfde doel wordt nagestreefd.

(¹) PB L 145, blz. 1.

Hogere voorziening ingesteld op 27 september 2006 door Chafiq Ayadi tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Tweede kamer) van 12 juli 2006 in zaak T-253/02, Chafiq Ayadi/Raad van de Europese Unie

(Zaak C-403/06 P)

(2006/C 294/56)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: Chafiq Ayadi (vertegenwoordigers: H. Miller, Solicitor, en S. Cox, Barrister)

Andere partijen in de procedure: Raad van de Europese Unie, Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

Rekwirant verzoekt dat het het Hof bebage:

- het arrest van het Gerecht van eerste aanleg in zijn geheel te vernietigen;
- vast te stellen dat de artikelen 2 en 4 alsmede bijlage 1 van verordening (EG) nr. 881/2002 (¹) ongeldig zijn voor zover rekwirant daardoor rechtstreeks en individueel wordt geraakt;
- de Raad te verwijzen in de kosten van rekwirant in deze hogere voorziening en in de procedure voor het Gerecht van eerste aanleg

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirant voert aan dat het Gerecht van eerste aanleg blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting:

- a) door niet van oordeel te zijn dat artikel 308 EG juncto de artikelen 60 EG en 301 EG de Raad niet de bevoegdheid verlenen om de bestreden voorschriften vast te stellen;
- b) door niet van oordeel te zijn dat het verlenen van de bestreden bevoegdheden inbreuk maakt op het fundamentele subsidiariteitsbeginsel en/of artikel 5, lid 2, EG;
- c) door niet van oordeel te zijn dat bij de vaststelling van de bestreden voorschriften een wezenlijk procedureel vereiste is geschonden, te weten het vereiste dat de Raad afdoende motiveert waarom de noodzakelijk geachte maatregelen niet door de individuele lidstaten kunnen worden vastgesteld;
- d) door van oordeel te zijn dat de besluiten van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties waaraan de leden van de Verenigde Naties gevolg moeten geven, bindend zijn voor de lidstaten en/of de Gemeenschap;
- e) door van oordeel te zijn dat de gemeenschapsrechter een gemeenschapsmaatregel waarbij een besluit van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties wordt uitgevoerd, slechts nietig kan verklaren op basis van de maatstaf van *ius cogens* en door niet van oordeel te zijn dat hij een dergelijke maatregel nietig kan verklaren ter bescherming van mensenrechten die in de rechtsorde van de Verenigde Naties zijn erkend;
- f) door niet van oordeel te zijn dat de bestreden onderdelen van verordening nr. 881/2002 inbreuk maken op de mensenrechten van rekwirant.

(¹) Verordening (EG) nr. 881/2002 van de Raad van 27 mei 2002 tot vaststelling van bepaalde specifieke beperkende maatregelen tegen sommige personen en entiteiten die banden hebben met Usama bin Laden, het Al-Qaida-netwerk en de Taliban, en tot intrekking van verordening nr. 467/2001 (PB L 139, blz. 9)